

Chương 3

Delaney dọn hành lý và nhìn khắp phòng ngủ một lần cuối. Không có gì thay đổi kể từ khi nàng rời khỏi đây mười năm trước. Giấy dán tường in hình hoa hồng, màn ngủ có đính đăng ten, và cả bộ sưu tập nhạc của nàng vẫn như cũ. Ngay cả những tấm hình dán dính ở gương trang điểm vẫn thế. Mọi thứ đều được giữ lại để chờ nàng, nhưng nàng không cảm thấy thoải mái và dễ chịu chút nào cả, căn phòng có vẻ ngột ngạt. Những bức tường như nhốt chặt lấy nàng. Nàng buộc phải ra đi.

Điều nàng phải làm bây giờ là nghe đọc di chúc, và dĩ nhiên, báo cho mẹ nàng về ý định ra đi. Bà Gwen sẽ cố gắng hết sức để làm Delaney cảm thấy có lỗi, và Delaney không mong muốn có một cuộc đối đầu ở phía trước.

Nàng ra khỏi phòng, bước xuống cầu thang, hướng tới phòng làm việc của Henry để nghe đọc di chúc của ông. Nàng ăn mặc gọn gàng với chiếc áo phông cộc tay bằng vải cotton màu xanh nhạt, và xỏ chân vào đôi guốc để có thể dễ dàng trượt bỏ khi lái xe suốt chặng đường dài sắp tới.

Tại lối vào văn phòng, một người bạn lâu năm của Henry, Frank Stuart, chào nàng như thể ông là nhân viên mở cửa từ khách sạn Ritz-Carlton. “Chào buổi sáng, cô Shaw,” ông ta cất lời khi nàng bước vào phòng. Max Harrison, luật sư quản lý di sản của Henry, ngồi sau một cái bàn lớn, ngược lên khi Delaney bước vào. Nàng bắt tay và nói vài câu ngắn gọn với ông trước khi ngồi xuống cạnh mẹ ở hàng ghế đầu tiên.

“Ai chưa có mặt ở đây?” nàng hỏi, đề cập đến cái ghế trống còn lại liền bên nàng.

“Nick.” Bà Gwen thở dài, đưa tay mân mê chuỗi hạt trai ba vòng. “Mặc dù mẹ không tưởng tượng được tại sao Henry lại chu cấp cho nó trong di chúc của ông ấy. Ông ấy đã cố gắng gài gữ nó trong vài năm qua, nhưng Nick đã ném trả mọi thứ vào mặt cha mình.”

Vậy là Henry đã cố gắng hòa giải. Nàng không ngạc nhiên lắm. Nàng luôn cho rằng chính do đã thất bại trong việc tạo ra một người thừa kế hợp pháp với Gwen, nên Henry buộc phải thừa nhận đứa con mà ông đã từng chối bỏ.

Chưa đến một phút sau, Nick bước vào phòng, cố gắng tạo ra vẻ ngoài khá chỉnh tề trong chiếc quần nhung kẻ màu than chì và áo polo dệt bằng tơ nhuộm có sọc đứng cùng màu với đôi mắt. Anh không ăn mặc thoải mái giống như trong đám tang. Anh đã buộc tóc lên, và để đôi khuyên tai ở nhà. Anh nhìn quanh căn phòng, sau đó đến ngồi cạnh Delaney. Nàng liếc nhìn anh, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, hai chân rời nhau, tay đặt trên đùi. Mùi nước cạo râu của anh khiến nàng khó chịu. Nàng đã không nói chuyện với

anh kể từ khi anh gọi nàng là “thỏ hoang” vào đêm trước. Nàng tặng lờ anh suốt đường về nhà mẹ mình, găm nhăm nổi hổ thẹn cách đây nhiều năm mà nàng tưởng rằng đã vượt qua. Giờ thì nàng không có ý định nói chuyện với kẻ chuyên chọc ngoáy.

“Cám ơn mọi người vì đã có mặt,” Max lên tiếng chào, thu hút sự chú ý của Delaney. Để tiết kiệm thời gian, tôi đề nghị mọi người đừng hỏi cho tới khi tôi đọc xong.” Ông hắng giọng, vượt phảng tập văn bản trước mặt, và bắt đầu bằng chất giọng trôi chảy thường thấy ở luật sư, “Tôi, Henry Shaw, hiện cư ngụ tại Truly, cư dân hạt Valley, bang Idaho, khẳng định đã tự lập nên và tuyên bố văn bản này là di chúc cuối cùng của tôi, do đó, hủy bỏ toàn bộ di chúc và phụ lục tôi từng lập trước đó.

Điều I: Tôi chính thức chỉ định và chọn người bạn chí thân của tôi - Frank Stuart, là người thi hành di chúc này. Tôi đề nghị người thi hành và người thừa kế trong phạm vi di chúc này không cần phải đưa ra bất kỳ bằng chứng nào để đảm bảo mối liên hệ chính thức...”

Delaney nhìn vào một điểm phía sau đầu Max và để tâm hồn bay bổng khi ông đọc đến phần trách nhiệm của người thi hành. Nàng không quan tâm đến trách nhiệm của người thi hành. Tâm trí của nàng bị choán hết bởi phần tài sản mà nàng sẽ được hưởng, cũng hết như mẹ nàng và Nick đang ngồi bên cạnh. Hai người ghét nhau khùng khiếp. Sự căm ghét của họ như lấp đầy căn phòng và tưởng chừng có thể chạm vào được.

Vai Nick và Delaney chạm nhẹ vào nhau khi anh tì cùi chỏ lên tay ghế. Áo của anh khẽ lướt nhẹ qua làn da trần của nàng, sau đó biến mất. Delaney cố gắng giữ bình tĩnh tuyệt đối như thể sự đụng chạm chưa hề xảy ra, rằng nàng đã không cảm nhận được chất vải áo mịn của anh trên da mình.

Max đọc đến đoạn chu cấp cho người làm công của Henry và anh trai của ông ta ở Moos Lodge. Sau đó, ông ngừng lại và Delaney lại hướng ánh mắt về phía ông. Nàng thấy ông cẩn thận để một trang giấy sang bên cạnh trước khi tiếp tục. “Điều III: (A) Tôi cho và để lại một nửa tài sản thực và một nửa bất động sản của tôi mà không tính đến sự sắp đặt dưới đây, cùng với tất cả chính sách bảo hiểm sau đó, cho vợ tôi, Gwen Shaw. Gwen là một người vợ tuyệt vời và tôi yêu nàng rất nhiều.”

“(B) Với con gái tôi, Delaney Shaw, tôi cho và để lại toàn bộ phần còn lại từ tài sản thực của tôi và toàn bộ phần còn lại trong số bất động sản của tôi không tính đến sự sắp đặt dưới đây với điều kiện nó phải định cư hoàn toàn trong phạm vi thành phố Truly, Idaho, và không được rời khỏi đây trong thời hạn một năm để chăm sóc mẹ mình. Năm tiếp theo sẽ bắt đầu với những ghi chú ở trên của bản di chúc. Nếu Delaney từ chối điều kiện nêu ra trong di chúc, tài sản được đề cập đến tại điều III (B) sẽ được chuyển cho con trai của tôi, Nick Allegrazza.”

“Điều đó có nghĩa là thế nào?” Delaney ngắt lời. Nếu mẹ nàng không lập tức kéo tay nàng lại hẳn nàng đã nhảy dựng lên.

Max liếc nhanh nàng, sau đó quay lại với bản di chúc đặt trên bàn trước mặt ông ta. ““(C) Tôi để lại cho con trai của tôi, Nick Allegrezze, phần tài sản được gọi là Angel Beach và Silver Creek, và cho phép toàn quyền quyết định, với điều kiện nó không được có quan hệ sinh lý với Delaney Shaw trong vòng một năm. Nếu Nick từ chối, hoặc làm ngược lại ý muốn của tôi về điều kiện này, thì toàn bộ phần tài sản đề cập ở trên sẽ trao lại cho Delaney Shaw.””

Delaney ngồi bất động trên ghế, cảm thấy choáng váng như vừa bị nện báng súng vào đầu. Gương mặt nàng đỏ lên, nóng bừng và trái tim như ngừng đập. Giọng của Max vẫn tiếp tục thêm một lúc, nhưng Delaney quá bối rối nên không nghe được gì nữa. Thật quá sức chịu đựng khi phải đón nhận những điều như vậy cùng một lúc, và nàng vẫn chưa kịp hiểu hết những gì vừa được đọc lên. Ngoại trừ đoạn cuối cấm Nick “có quan hệ sinh lý” với nàng. Đoạn đó như một cú tát thẳng vào mặt cả hai. Nó nhắc lại quá khứ khi Nick đã dùng nàng để trả đũa Henry, và nàng đã năn nỉ anh làm chuyện đó. Ngay cả sau khi đã qua đời, Henry vẫn muốn trừng phạt nàng. Nàng cảm thấy xấu hổ gần chết. Nàng không biết Nick đang nghĩ gì, nhưng nàng quá ngại ngùng đến nỗi chẳng dám nhìn sang anh.

Ông luật sư đã kết thúc và ngược nhìn lên. Sự tĩnh lặng bao trùm cả căn phòng, không ai nói gì một lúc lâu, cho đến khi Gwen lên tiếng thay câu hỏi đang nằm sẵn tâm trí của mọi người.

“Nó có hợp pháp và có tính ràng buộc không?”

“Có chứ,” Max trả lời.

“Vậy, tôi nhận một nửa tài sản vô điều kiện, nhưng nếu Delaney muốn thừa kế, nó phải ở lại Truly trong một năm?”

“Điều đó là chính xác.”

“Thật ló bịch,” Delaney giễu cợt, nàng cố gắng hết sức để quên Nick và tập trung vào phần tài sản mà nàng được nhận. “Bây giờ đã là những năm chín mươi rồi, Henry không thể đóng vai Chúa trời. Điều này không thể xem là hợp pháp.”

“Tôi đảm bảo rằng nó hợp lệ. Để thừa kế phần của mình, cô phải đồng ý điều kiện được nêu ra trong bản di chúc.”

“Quên nó đi.” Delaney đứng dậy. Hành lý của nàng đã đóng gói xong. Nàng không muốn để Henry điều khiển mình từ dưới mồ. “Tôi sẽ tặng phần của tôi cho mẹ.”

“Cô không thể làm như vậy. Tài sản thừa kế của cô có điều kiện kèm theo. Cô sẽ nhận được phần chia của mình với điều kiện là định cư ở Truly một năm. Phần tài sản sẽ được giao cho người được ủy thác cho đến khi kết thúc thời hạn

được nêu ra. Nói ngắn gọn, cô không thể đưa cho mẹ những gì mà cô không có. Và nếu cô quyết định từ chối điều kiện bản di chúc, phần của cô sẽ được trao lại cho Nick chứ không phải là bà Gwen.”

Và nếu Delaney làm như vậy, mẹ nàng sẽ giết nàng. Nhưng Delaney không quan tâm. Nàng không định bán nốt linh hồn của mình để làm hài lòng mẹ. “Nếu tôi không thừa nhận bản di chúc thì sao?” nàng hỏi, cảm thấy tuyệt vọng.

“Cô không thể phủ nhận bản di chúc chỉ vì cô không thích điều kiện của nó. Cô phải đưa ra được chứng cứ, như là ông ấy đang thiếu tỉnh táo hoặc có sự gian trá nào.”

“Ừ, như ông nói đấy.” Delaney giơ tay lên. “Henry chắc chắn đã lú lẫn rồi.”

“Tôi e rằng tòa án sẽ có một cách nhìn khác. Cái đó cần phải được chứng minh là bất hợp pháp hoặc đi ngược lại chính sách công, nhưng điều khoản này thì không như vậy. Nó có thể không bình thường, nhưng phù hợp với quy định của luật pháp. Thực tế là, với Delaney, phần chia của cô ước tính trên ba triệu đô la. Henry đã khiến cô trở thành một quý bà trẻ trung và giàu có. Tất cả những gì cô cần làm là sống ở Truly trong một năm, và không phiên tòa nào lại cho rằng đó là điều kiện khó thi hành. Cô có thể chấp nhận hoặc từ chối. Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Delaney ngồi xuống, hơi thở dồn trong phổi. ‘Ba triệu’. Nàng đã nghĩ rằng chỉ khoảng ‘vài ngàn’.

“Nếu cô đồng ý với điều khoản,” Max tiếp tục, “sẽ có một khoản trợ cấp đầy đủ hàng tháng được chuyển đến cho cô.”

“Henry làm bản di chúc này khi nào?” bà Gwen hỏi.

“Hai tháng trước.”

Gwen gật đầu như thể tất cả đã hài lòng, nhưng không hẳn thế. Delaney thì không như vậy.

“Anh có câu hỏi nào không, Nick?” Max hỏi.

“À. Một lần làm tình có cấu thành mối quan hệ sinh lý không?”

“Ôi Chúa ơi!” bà Gwen thở hỏn hển.

Delaney nắm chặt tay thành nắm đấm và trừng mắt nhìn anh. Đôi mắt nâu của anh cháy rực trong cơn thịnh nộ, cơn giận khiến cặp môi của anh trở nên mỏng dính. Cũng chả sao với Delaney, nàng cũng đang rất tức giận. Họ nhìn nhau, như hai đấu sĩ chuẩn bị xông vào cuộc chiến. “Anh,” nàng nói, hất cằm lên và nhìn vào anh như thể một thứ mà nàng cần phải cạo khỏi đế giày, “là thằng khốn.”

“Thế còn làm tình bằng miệng thì sao?” Nick chắt vấn, vẫn nhìn chăm chăm vào Delaney.

“Ừ... Nick,” Max nói với vẻ căng thẳng. “Tôi không nghĩ chúng ta...”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ làm đây,” Nick ngắt lời. “Henry hiển nhiên là rất quan tâm tới nó. Vì thế mà ông ta đã kèm điều đó theo phần tài sản trong bản di chúc của mình.” Anh quay lại nhìn ông luật sư. “Tôi nghĩ chúng ta cần phải hiểu chính xác các quy định để không bị nhầm lẫn.”

“Tôi không có gì phải nhầm lẫn cả,” Delaney nói với anh.

“Chẳng hạn,” Nick tiếp tục như thể nàng chưa nói. “Tôi không bao giờ cho rằng những cuộc tình qua đường có thể xem như là một mối quan hệ. Chỉ là hai cơ thể trần trụi cọ xát với nhau, cho tới khi toát mồ hôi và hưởng một khoảng thời gian vui vẻ. Rồi đến sáng người ta thức dậy một mình. Không hứa hẹn điều gì cả. Không trách nhiệm. Không nhìn vào nhau suốt bữa sáng. Chỉ là tình dục thôi.”

Max hắng giọng. “Tôi tin rằng ý định của Henry là không dính líu gì tới tình dục hết.”

“Làm thế nào để mọi người biết được?”

Delaney giận dữ nhìn anh. “Dễ thôi. Tôi sẽ không làm tình với anh để bảo toàn danh dự của đời mình.”

Anh nhìn nàng và nường mày với vẻ hoài nghi.

“À,” Max xen vào, “là người thừa hành, Frank Stuart có trách nhiệm xem xét điều kiện có được tuân thủ hay không.”

Nick quay lại, chú mục vào người thừa hành đứng cuối căn phòng. “ông có định theo dõi tôi không, Frank? Lén nhìn qua cửa sổ của tôi chẳng hạn?”

“Không, Nick. Tôi chỉ cần anh tuyên bố là anh chấp thuận điều kiện trong di thư.”

“Tôi không biết, Frank ạ,” anh nói và lại nhìn chăm chăm vào Delaney một lần nữa. Ánh mắt của anh nấn ná trên miệng nàng trước khi trượt dần xuống cổ và ngực nàng. “Cô ấy khá bốc lửa. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như tôi không thể tự kiểm chế được?”

“Câm ngay miệng lại!” bà Gwen đứng lên và chỉ tay vào Nick. “Nếu Henry ở đây, mày sẽ không cư xử như thế này. Nếu Henry ở đây, thì mày sẽ phải có thái độ tôn trọng hơn.”

Anh nhìn vào Gwen rồi nhắc chân lên. “Nếu Henry ở đây, tôi sẽ sút vào mông ông ta.”

“Ông ấy là cha mày đây.”

“Ông ta không hơn gì một kẻ hiền tình trừng,” anh chế giễu, sau đó tiến lại cửa và khai hỏa phát cuối cùng trước khi rời khỏi. “Thật khốn nạn cho tất cả”

chúng ta khi ông ấy chỉ làm được một cú dị thường đó thôi,” anh nói, rời khỏi căn phòng đang tràn ngập sự yên tĩnh tê dại.

“Thằng Nick khó ưa đã làm mọi thứ trở nên tồi tệ,” Gwen nói sau khi cánh cửa trước đóng lại. “Henry đã cố gắng bù đắp, nhưng Nick từ chối tất cả. Tôi nghĩ vì nó ghen tị với Delaney. Cách cư xử của nó hôm nay thể hiện điều đó, đúng không?”

Delaney thấy đầu nhức như búa bổ. “Con không biết.” Nàng đưa tay lên ôm mặt. “Con chưa bao giờ hiểu tại sao Nick lại hành xử như vậy.” Nick đã luôn là một điều bí ẩn với nàng, ngay từ khi họ còn nhỏ. Anh là người khó hiểu, và nàng chẳng khi nào muốn phải giả vờ hiểu là tại sao anh lại cư xử như vậy. Ngày hôm nay, anh hành xử như là không thể chịu đựng được sự tồn tại của nàng trong cùng một thành phố, và ngày hôm sau, anh lại có thể nói điều gì đó tốt đẹp với nàng, hoặc là yêu cầu bọn con trai tại trường của nàng ngừng trêu ghẹo nàng. Và ngay khi nàng bắt đầu nghĩ tốt về anh, anh lại đột nhiên có ác ý với nàng, mặc cho nàng choáng váng và kinh ngạc. Như hôm nay, và như lần anh đã dùng quả cầu tuyết ném vào giữa mặt nàng. Khi đó nàng học lớp ba, đang đứng đợi mẹ đón trước cổng trường. Nàng nhớ mình đã đứng một bên xem Nick và đám bạn đập pháo đài tuyết bằng thanh cọc cờ. Nàng nhớ lại sự tương phản giữa mái tóc đen dày và nước da ô liu của anh với không gian trắng toát. Anh mặc chiếc áo len hải quân với miếng đắp vai bằng da, và hai má ửng hồng vì lạnh. Nàng mỉm cười với anh, và anh lại ném một quả cầu tuyết vào giữa mặt nàng khiến nàng gằn như bất tỉnh. Nàng phải đi học với hai mắt bầm đen, sau đó chuyển dần sang màu xanh và vàng trước khi khỏi hẳn.

“Giờ thì sao?” bà Gwen hỏi, kéo thần trí Delaney ra khỏi quá khứ về Nick.

“Nếu không ai nghi ngờ bản di chúc, chúng ta sẽ nhanh chóng thi hành nó.” Max nhìn Delaney. “Cô có định chống lại bản di chúc không?”

“Còn hỏi chi nữa? Ông chẳng đã nêu rõ điều kiện Henry đặt ra với tôi chỉ là chuyện có chấp nhận hay không mà thôi.”

“Đúng thế.”

Nàng lẽ ra phải biết Henry sẽ kèm theo điều kiện trong bản di chúc. Nàng lẽ ra cũng phải biết ông ấy cố gắng khiến nàng đảm nhận công việc kinh doanh của ông, để điều khiển nàng và những người khác từ nắm mô của mình. Bây giờ, tất cả những gì nàng phải làm là lựa chọn. Tiền hoặc linh hồn mình. Nửa giờ trước, nàng hẳn sẽ nói rằng linh hồn của nàng không phải để bán chác, nhưng đó là trước khi nàng hỏi về giá trị phần thừa kế của mình. Nửa giờ trước, mọi thứ rất rõ ràng. Bây giờ, ranh giới trở nên nhạt nhòa, và nàng không biết phải nghĩ như thế nào.

“Tôi có thể bán tài sản của Henry đi được không?”

“Ngay khi nó thuộc về cô một cách hợp pháp.”

Ba triệu đô la đổi lấy một năm trong cuộc đời nàng. Sau đó, nàng có thể đi mọi nơi mà nàng muốn. Kể từ khi rời khỏi Truly mười năm trước, nàng không bao giờ ở một nơi quá vài năm. Nàng đã luôn trở nên bồn chồn và cáu kỉnh khi ở một nơi nào đó quá lâu. Khi có yêu cầu chuyển chỗ, nàng thường đáp ứng ngay lập tức. Với số tiền đó, nàng có thể đi bất cứ nơi đâu mình muốn. Làm bất cứ thứ gì nàng thích, và có thể tìm được một nơi có thể gọi là nhà.

Điều mà nàng ghét nhất trên đời là quay trở lại Truly. Mẹ nàng sẽ khiến nàng phát điên. Nàng sẽ điên nếu ở đây và bỏ phí một năm trong cuộc đời.

Nhưng nàng có điên mới không làm như vậy.

Chiếc Jeep Wrangler trượt chùng một mét rồi dừng lại nơi đồng cỏ nát sau đám cháy mà trước kia đã từng là một kho thóc lớn. Ngọn lửa đã bốc lên rất dữ dội, căn nhà kho sập xuống, để lại một mớ hỗn độn những thứ khó có thể nhận dạng được. Một cái nền nhà đen nhem, đồng gỗ cháy dở, và những mảnh kính vỡ là tất cả những gì còn lại từ nhà kho của Henry.

Nick kéo côn chiếc Jeep và tắt máy. Anh dám cá rằng ông già không chú ý thiêu sống lũ ngựa. Anh đã ở đó vào buổi sáng sau đám cháy khi nhân viên điều tra lôi ra những gì còn lại của Henry từ đồng tro tàn. Nick đã không hy vọng là mình sẽ có cảm giác gì. Anh ngạc nhiên là hóa ra lại có.

Ngoại trừ năm năm Nick sống và làm việc ở Boise, còn lại anh đã sống cùng cha trong thị trấn nhỏ này, tuy cả hai đều không thèm nhìn mặt nhau. Cho đến khi anh và Louie chuyển công ty xây dựng của họ tới Truly thì Henry cuối cùng cũng quyết định sẽ thừa nhận Nick. Bà Gwen đã bước sang tuổi bốn mươi và Henry chấp nhận sự thật rằng mình không thể có con với bà. Thời gian đã trôi đi mất, và ông bắt đầu lưu ý đến đứa con trai duy nhất. Khi ấy, Nick đã gần ba mươi và không còn hứng thú hòa giải với người đàn ông đã luôn luôn từ chối nhìn nhận anh. Cho dù có cố gắng bao nhiêu thì sự quan tâm đột ngột của Henry cũng đã quá muộn màng.

Nhưng Henry đã quyết định, ông liên tục ướm lời cho Nick tiền mặt hoặc điền sản. Ông sẽ chi hàng ngàn đô la nếu anh chịu đổi họ thành Shaw. Khi Nick từ chối, Henry nhân đôi khoản đó lên. Nick ngay lập tức bảo ông nên từ bỏ ý định đó.

Ông đề nghị cho Nick dự phần vào công việc kinh doanh của mình nếu Nick cư xử đúng cung cách một đứa con trai như ông muốn. “Ra ngoài ăn tối nhé,” như thể đã thanh toán được sự lạnh nhạt trong suốt cả cuộc đời với nhau. Nick lại gạt đi.

Rốt cuộc, họ lâm vào cảnh cùng sống trong tình trạng hơi căng thẳng. Nick lịch sự lắng nghe những đề xuất và cảm dỗ của cha mình ‘trước khi’ anh từ chối. Tới bây giờ, Nick phải thừa nhận rằng những đề xuất đó rất hấp dẫn, nhưng anh đã nhanh chóng từ chối chúng. Henry cho rằng anh cứng đầu, nhưng điều đó không thể khác được. Nick không quan tâm đến nữa, nhưng ngay cả khi anh cảm thấy bị thu hút thì mọi thứ đều có cái giá của nó. Chẳng có gì cho không cả. Luôn có sự đổi chác. Cái này đổi lấy cái kia.

Cho đến khoảng sáu tháng trước. Trong nỗ lực hàn gắn khoảng cách giữa họ, Henry tặng Nick một món quà rất hào phóng, một đề nghị dàn hòa không kèm theo điều kiện. Ông đã chuyển nhượng ngay cho anh toàn bộ vịnh Crescent. “Vì như thế cháu nội của ta sẽ luôn được sở hữu bãi biển đẹp nhất ở Truly,” ông nói.

Nick nhận món quà, và trong vòng một tuần, đã trình lên thành phố kế hoạch phát triển chung cư cao tầng trên năm khu đất phía trước bãi biển. Kế hoạch sơ bộ được thông qua nhanh chóng, trước khi Henry biết và phản đối. Thực ra thì việc ông già không phát hiện ra cho đến khi mọi chuyện thành sự đã rồi chỉ là một sự may mắn đến khó tin.

Henry đã rất giận dữ. Nhưng ông nhanh chóng chế ngự được nó bởi vì có vài điều Henry mong muốn hơn tất cả. Ông trông mong một thứ mà chỉ Nick mới có thể đem lại cho ông. Ông muốn một đứa cháu nội. Một đứa cháu đích tôn. Henry có tiền bạc, của cải và quyền lực, nhưng ông không còn nhiều thời gian. Ông đã được chẩn đoán là mắc phải căn bệnh ung thư tuyến tiền liệt giai đoạn cuối. Ông biết rằng mình sắp chết.

“Chỉ cần chọn một cô gái,” Henry đã vài lần ra lệnh vào mấy tháng trước, khi tạt vào văn phòng của Nick ở dưới phố. “Con nên làm một cô gái nào đó mang bầu. Chúa tin rằng con đủ kinh nghiệm để thực hiện được việc đó.”

“Tôi đã nói rồi, tôi chưa gặp cô gái nào mà tôi muốn lấy cả.”

“Con không cần phải cưới, vì Chúa.”

Nick không có ý định có con ngoài giá thú với bất kỳ ai, và anh ghét Henry vì đã đề xuất chuyện đó với anh, đứa con hoang của chính ông, như thể hậu quả chẳng có gì nghiêm trọng.

“Con làm thế chỉ để trêu ngươi ta. Ta sẽ để lại cho con tất cả khi chết đi. Tất cả mọi thứ. Ta đã nói với người ủy quyền, và ta sẽ để lại cho Gwen một ít để bà ấy không nghi ngờ di chúc, nhưng con sẽ nhận mọi thứ còn lại. Và con chỉ phải làm cho một cô gái có mang trước khi ta chết. Nếu con không thể chọn, ta sẽ chọn giúp con. Một đứa nào đó có xuất thân đàng hoàng.”

Nick tiến ông ra cửa.

Điện thoại kêu reng reng ở chỗ ngồi bên cạnh anh, nhưng anh mặc kệ. Anh đã không ngạc nhiên khi biết được nguyên nhân cái chết của Henry là một phát

đạn vào đầu chứ không phải vụ hỏa hoạn. Anh đã biết thể trạng của Henry trở nên tồi tệ, và nếu là mình thì anh cũng sẽ làm như vậy.

Cảnh sát trưởng Crow là người đã cho Nick hay rằng Henry đã tự tử, nhưng rất ít người biết sự thật. Bà Gwen muốn như vậy. Henry đã ra đi theo cách ông muốn, nhưng trước khi chết ông đã lập nên một bản di chúc chết tiệt.

Nick đã hình dung ra Henry sẽ áp đặt một điều khoản gì đó trong di chúc, nhưng anh không nghĩ Henry lại ra điều kiện về những gì Nick làm hoặc không làm với ‘Delaney’. Tại sao lại là nàng? Một cảm giác tồi tệ thật sự hành hạ đầu óc của anh, và anh sợ rằng mình biết câu trả lời. Nghe có vẻ tàn nhẫn, nhưng anh có cảm giác Henry đang cố gắng chọn người sẽ làm mẹ cho đứa cháu nội của ông.

Vì những lý do mà anh không muốn tìm hiểu kỹ càng sự quyền rũ của Delaney đã luôn gây rắc rối cho anh. Ngay từ thuở ban đầu. Như cái lần nàng đứng trước cổng trường, thu mình trong chiếc áo choàng xanh có cổ lông thú trắng muốt đáng yêu, mái tóc vàng gọn sóng loãn xoắn lấp lánh ôm lấy khuôn mặt. Đôi mắt to màu nâu nhìn sâu vào anh, và một nụ cười nhẹ phớt trên đôi môi hồng của nàng. Ngực anh căng lên và cổ họng tắc nghẹn. Sau đó, trước khi ý thức được việc mình đang làm, anh đã nhặt một quả cầu tuyết và ném vào trán nàng. Anh không biết tại sao mình lại làm như vậy, nhưng đó là lần đầu tiên và cũng là duy nhất mẹ đã lấy một cái thất lung quất vào mông anh. Không phải vì anh đã làm đau Delaney, mà bởi anh đã gây tổn thương cho một đứa con gái. Lần sau đó, anh gặp nàng ở trường, nàng trông như Zorro, với đôi mắt bầm đen. Anh nhìn vào nàng, cảm thấy bao tử đau quặn và ước gì mình có thể chạy về nhà mà trốn biệt. Anh muốn xin lỗi, nhưng nàng luôn chạy mất mỗi khi thấy bóng anh. Anh nghĩ rằng khó mà trách nàng được.

Sau tất cả những năm tháng ấy, nàng vẫn có cách tác động đến anh. Đó là cách đôi lúc nàng nhìn anh. Giống như anh rất bận thiu, hoặc tệ hơn, có khi nàng nhìn xuyên qua anh như thể anh không tồn tại. Nó làm anh chỉ muốn lao tới túm chặt lấy nàng, để nghe nàng kêu lên đau đớn.

Hôm nay, anh không định khiêu khích hoặc làm nàng tổn thương. À, cho tới khi nàng nhìn anh với ánh mắt như nói “đồ cặn bã” đó. Nhưng việc phải nghe di chúc của Henry đã kích động anh. Chỉ cần nghĩ đến nó là đã khiến anh có cảm giác bị đem ra làm trò cười. Anh nghĩ đến Henry và Delaney, và cảm giác tệ hại kia tràn ngập trong cổ anh một lần nữa.

Nick với tay mở khóa điện và quay trở lại thị trấn. Anh còn có một vài thắc mắc và Max Harrison là người duy nhất có thể trả lời.

“Tôi có thể giúp gì cho anh đây?” ông luật sư hỏi ngay khi Nick xuất hiện trong văn phòng rộng rãi rất gần tiền sảnh tòa nhà.

Nick không lãng phí thời gian vào mấy câu xã giao. “Di chúc của Henry có hợp pháp không và liệu tôi có thể chống lại không?”

“Như tôi đã nói với anh mới đây khi đọc di chúc, nó hợp pháp. Anh có thể cứ phung phí tiền bạc để kiện cáo.” Max thận trọng nhìn Nick trước khi bổ sung, “Nhưng anh sẽ không thắng đâu.”

“Tại sao ông ta lại làm như vậy? Tôi có chút ngờ vực.”

Max nhìn người thanh niên đang đứng trong văn phòng mình. Có cái gì đó khó lường và sự căng thẳng được che giấu dưới vẻ ngoài lạnh lùng ấy. Max không thích Allegrezza. Ông không thích cách cư xử trước đó của anh. Ông không ưa sự thiếu tôn trọng của anh đối với bà Gwen và Delaney - một người đàn ông không nên ăn nói bậy bạ khi có mặt phụ nữ. Nhưng ông lại càng không thích bản di chúc của Henry. Ông ngồi trên chiếc ghế da sau bàn làm việc, và Nick ngồi đối diện ông. “Anh nghi ngờ điều gì?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Nick soi vào Max và anh nói nhanh, “Henry muốn tôi làm Delaney có thai.”

Max phân vân không biết có nên nói cho Nick sự thật hay không. Ông không quý mến và cũng chẳng muốn giữ sự tín nhiệm đối với khách hàng trước đây của mình. Henry là một người đàn ông khó tính và liên tục bỏ qua những lời khuyên nghề nghiệp của ông. Ông đã cảnh báo Henry rằng việc thảo bản di chúc bất thường này có thể gây tổn thương, nhưng Henry Shaw luôn làm theo cách riêng của mình, và tiền công trả cho Max cũng quá hậu hĩnh nên ông không thể để mất khách hàng được. “Tôi tin rằng đó là ý định của ông ấy, đúng thế,” ông trả lời thành thật, có thể do cảm thấy một chút tội lỗi vì vai trò của mình trong chuyện này.

“Tại sao ông ấy lại không đề cập thẳng trong di chúc?”

“Henry muốn di chúc của ông ấy được lập theo cách đó vì hai lý do. Thứ nhất, ông ấy không nghĩ rằng anh sẽ cho cha mình một đứa bé vì lý do tiền bạc hay tài sản. Thứ hai, tôi đã báo cho ông ấy nếu anh chống lại điều kiện làm một cô gái có thai, anh có thể thắng trong phiên tòa vì những lý do về đạo đức. Henry có vẻ không nghĩ rằng có một vị quan tòa nào quanh đây sẽ tin rằng anh có chút đạo đức nào đó trong chuyện đàn bà, nhưng kiện cáo bản di chúc sẽ có thể làm hỏng mục đích của nó.” Max dừng lại và quan sát quai hàm của Nick đang cắn chặt lại. Ông hài lòng khi trông thấy phản ứng như vậy, dù chỉ thoáng qua. Có thể người thanh niên này vẫn chưa mất hết cảm xúc. “Luôn có một khả năng là anh sẽ tìm được một quan tòa nào đó tuyên bố rằng điều khoản trên là vô hiệu.”

“Tại sao lại là Delaney? Sao không phải là một phụ nữ khác?”

“Ông ấy có ấn tượng rằng anh và Delaney có một tiền sử bí mật với nhau,” Max nói. “Và ông ta cho là nếu cấm anh chạm tới Delaney, anh sẽ buộc phải thách thức ông ấy, theo như tôi biết thì trước kia anh từng làm thế rồi.”

Con giận siết chặt cổ họng Nick. Không có gì phải giấu giếm trong quá khứ giữa bản thân anh và Delaney. ‘Bí mật’ làm cho nó có vẻ giống như chàng Romeo và nàng Juliet đồng bóng. Cũng như cái lý thuyết càng cấm càng muốn làm kia, những gì Max vừa kể có thể đã thành hiện thực một lần, nhưng Henry đã quá đề cao vai trò của ông. Nick không còn là một đứa trẻ, bị lôi cuốn bởi những gì anh không đạt được. Anh sẽ không làm gì đó chỉ để chống lại ông già, và anh không bị hấp dẫn bởi một con búp bê bằng sứ luôn bị ông giật dây.

“Cảm ơn,” anh nói khi đứng dậy. “Tôi biết là ông có quyền không cần phải cho tôi biết điều gì cả.”

“Đúng thế. Tôi không buộc phải nói.”

Nick bắt tay Max. Anh không nghĩ rằng ông luật sư ưa gì anh cho lắm, tuy nhiên với Nick chuyện đó cũng chẳng sao cả.

“Tôi hy vọng Henry gây ra đủ thứ rắc rối đó nhưng rồi sẽ chẳng được gì cả,” Max nói. “Tôi hy vọng thế, vì lợi ích của Delaney, ông ta sẽ không đạt được điều mình muốn.”

Nick không cần trả lời. Sự trong sạch của Delaney được bảo đảm từ phía anh. Anh bước ra khỏi cửa trước văn phòng rồi đi bộ tới chỗ chiếc xe Jeep. Anh nghe thấy tiếng điện thoại rung lên trước khi mở cửa xe. Nó ngưng lại và rung thêm một lần nữa. Anh mở máy xe và với tới cái điện thoại. Đó là mẹ anh, bà muốn biết thông tin về bản di chúc và nhắc anh quay về nhà bà ăn trưa. Anh không cần bà phải nhắc. Anh và Louie ăn trưa ở nhà mẹ thường xuyên. Điều đó làm giảm bớt nỗi lo lắng của bà mẹ về thói quen ăn uống của anh em họ và tránh được việc bà phải ghé qua nhà họ để sắp xếp lại mấy cái ngăn kéo đựng đồ lặt vặt.

Nhưng hôm nay anh đặc biệt không muốn gặp mẹ mình. Anh biết mẹ mình sẽ phản ứng thế nào với bản di chúc của Henry và thật sự anh không muốn nói với bà về nó. Bà sẽ nguyên rủa và trực tiếp trút cơn thịnh nộ và sự giận dữ lên bất kỳ ai mang họ Shaw. Anh đồng ý với bà rằng có quá nhiều lý do để căm ghét Henry.

Chồng của bà, Louis, bị chết trong khi lái một chiếc xe chở gỗ của Henry, để lại cho bà một đứa con trai nhỏ, Louie, do mình bà nuôi nấng. Vài tuần sau đám tang của Louis, Henry ghé nhà bày tỏ sự an ủi và cảm thông. Khi ông ra về khá muộn trong đêm đó, ông đã có được chữ ký của người góa phụ trẻ yếu mềm trong văn bản để giúp ông tránh khỏi những trách nhiệm về cái chết của Louis. Ông đã để lại một tấm séc trong tay bà, và một đứa con trong bụng bà. Sau khi Nick sinh ra, Benita đã đổi chất Henry, nhưng ông đã phủ nhận đứa con có thể là của ông. Ông tiếp tục phủ nhận Nick cho tới gần hết cuộc đời.

Mặc dù Nick biết rằng mẹ mình có lý do để giận dữ, vậy mà khi đến nhà mẹ, anh vẫn phải ngạc nhiên về mức độ giận dữ của mẹ ngày hôm nay. Bà nguyên rủa bản di chúc bằng ba thứ tiếng: Tây Ban Nha, Basque và tiếng Anh. Nick chỉ

hiểu một phần những gì bà nói, nhưng phần lớn sự lẳng mạp của bà chỉ hướng vào Delaney. Mà thậm chí anh còn chưa kể cho bà nghe về sự vô lý của cái quy định không được quan hệ sinh lý. Anh cũng mong mình sẽ không phải nói.

“Con bé đó!” bà kích động, giơ một ổ bánh mì lên cao. “Ông ta luôn luôn đặt ‘neska izugarri’ đó lên trên con trai của mình. Dòng máu của ông ta. Nó chẳng là cái thá gì cả, không gì cả. Còn cô ta thì lại có mọi thứ.”

“Cô ấy có thể sẽ đi khỏi thị trấn,” Nick nhắc nhở bà. Anh không quan tâm chuyện Delaney đi hay ở. Anh thực sự không ham muốn cái công việc kinh doanh của Henry hay tiền bạc. Henry đã đưa cho anh phần tài sản duy nhất mà anh muốn.

“Hay nhỉ! Tại sao cô ta lại rời khỏi đây? Bác Josu của con sẽ có vài điều để nói về chuyện này.”

Josu Olechea là anh trai duy nhất của mẹ anh. Ông là chủ trại chăn cừu đời thứ ba và sở hữu khu đất gần Marsing. Từ khi chồng Benita mất, bà coi Josu như chủ gia đình, mặc dù các con trai của bà đều đã lớn.

“Đừng làm phiền bác ấy vì chuyện này,” Nick nói và dựa vai vào tủ lạnh. Khi còn nhỏ, mỗi lần anh gây chuyện rắc rối hoặc mẹ của anh biết rằng anh và Louie cần có ảnh hưởng tốt từ một người đàn ông, bà thường gửi họ đến nghỉ hè với Josu và mấy người chăn cừu. Cả hai người đều thích điều đó cho đến lúc họ biết mùi đấm con gái.

Cửa sau mở ra và anh trai của Nick bước vào trong bếp. Louie thấp hơn Nick, răn rỏi, với mái tóc đen và đôi mắt thừa hưởng gien di truyền từ cả cha lẫn mẹ. “Vây,” Louie bắt đầu, kéo tấm màn che phía sau anh lại. “Ông già để lại cho chú cái gì?”

Nick mỉm cười và ngồi thẳng lên. Anh trai của anh sẽ đánh giá cao món thừa kế. “Anh sẽ thích nó đấy.”

“Trên thực tế nó chẳng có gì hết,” mẹ của anh xen vào, bà đem theo một đĩa bánh mì cắt lát vào trong phòng ăn.

“Ông ấy để lại cho em bãi biển Angel và khu đất ở Silver Creek.”

Đôi lông mày rậm của Louie nhướng lên và một tia sáng lấp lánh trong đôi mắt đen. “Lạy thánh, kính vãi,” tay khai thác địa ốc ba mươi tư tuổi nói thầm để mẹ mình không nghe thấy.

Nick cười lớn và cả hai người bước theo Benita vào phòng ăn, ngồi xuống cạnh chiếc bàn gỗ sồi trơn bóng. Họ nhìn mẹ mình xếp gọn ghẽ chiếc khăn trải bàn bằng đăng ten, sau đó đi dọn món ăn lên.

“Chú định làm gì với bãi biển Angel?” Louie hỏi, giả định một cách hợp lý rằng Nick sẽ muốn phát triển khu đất. Benita có thể không nhận thấy giá trị tài sản thừa kế của Nick, nhưng anh trai của anh thì có.

“Em cũng chưa biết. Em có một năm để suy nghĩ về nó.”

“Một năm?”

Benita đặt mấy bát ‘guisado de vaca’ trước mặt hai đứa con trai, sau đó ngồi xuống. Thời tiết bên ngoài nóng bức, và Nick thực sự không thấy thích món hầm. “Em sẽ có tài sản nếu làm gì đó. Hoặc không làm gì đó, thật ra là như vậy.”

“Có phải ông ta muốn chú đổi họ lần nữa?”

Nick ngược nhìn lên từ cái tô của mình. Mẹ và anh trai cùng quay lại nhìn anh. Không cách gì bỏ qua được chuyện này. Họ là người một nhà, và họ cho rằng thành viên trong gia đình có quyền biết và can thiệp vào chuyện riêng của anh. Nick bẻ một miếng bánh mì đưa lên miệng. “Có một điều kiện,” anh bắt đầu sau khi nuốt miếng bánh. “Em sẽ nhận được tài sản nếu không dính líu tới Delaney trong một năm.”

Louie chậm rãi nhắc cái thìa lên. “Dính líu? Như thế nào?”

Nick liếc sang bên mẹ anh, lúc đó cũng đang nhìn chăm chăm vào anh. Bà không bao giờ nói chuyện với các con về chuyện tình dục. Bà thậm chí không đề cập đến. Bà để cho ông bác Josu ‘nói chuyện đó’ nhưng vào thời điểm ấy, cả hai ông tướng nhà Allegrezza đã rành về nó lắm rồi. Anh quay lại nhìn anh trai và nháy mắt.

Louie cắn một miếng thịt hầm. “Nếu chú làm thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Ý anh là sao khi nói chuyện gì xảy ra?” Nick với sát anh trai mình để lấy cái thìa. Ngay cả khi anh điên tới mức ham muốn Delaney, điều đã không xảy ra, thì nàng cũng ghét anh. Hôm nay anh đã thấy điều đó trong mắt nàng. “Anh nói như thể nó có khả năng xảy ra vậy.”

Louie không nói gì cả. Anh không cần phải nói. Anh biết quá khứ của Nick.

“Cái gì xảy ra?” mẹ anh hỏi, không biết chuyện gì nhưng cảm thấy rằng bà có quyền biết mọi chuyện.

“Thì Delaney sẽ thừa kế tài sản.”

“Dĩ nhiên. Chẳng phải cô ta đã lấy đủ mọi thứ lẽ ra sẽ thuộc về con hay sao? Bây giờ cô ta sẽ bám theo con để đặt bàn tay lên tài sản của con, Nick à,” mẹ anh phỏng đoán, sự đa nghi và tính giữ kẽ của xứ Basque đang chảy trong huyết quản của bà. Đôi mắt đen của bà nheo lại. “Con phải coi chừng cô ả. Nó cũng tham lam như mẹ nó thôi.”

Nick rất nghi ngờ khả năng anh sẽ phải coi chừng Delaney. Tối hôm qua khi anh chở nàng về nhà mẹ nàng, nàng ngồi trong chiếc xe Jeep như một pho tượng đẹp, ánh trắng bạng bạc chiếu nghiêng vào nàng và cho anh cảm thấy

nàng rất kiêu kỳ xa cách. Rồi sau hôm nay, anh chắc chắn rằng nàng sẽ tránh anh như tránh hủi.

“Hứa với mẹ đi, Nick,” mẹ anh tiếp tục. “Nó luôn gây rắc rối cho con. Con phải coi chừng.”

“Con sẽ cẩn thận.”

Louie lẩm bẩm.

Nick cau mày nhìn sang anh trai và cố ý chuyển chủ đề. “Sophie thế nào rồi?”

“Nó sẽ về đến nhà vào ngày mai,” Louie trả lời.

“Tin tốt lành thật.” Benita mỉm cười và thả một lát bánh mì vào trong bát của bà.

“Con hy vọng sẽ có một chút thời gian riêng tư với Lisa trước khi con nói với Sophie về lễ cưới,” Louie nói. “Con không biết nó sẽ tiếp nhận tin này như thế nào.”

“Rốt cuộc, nó sẽ tự biết cách dung hòa với mẹ kế của nó. Mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp,” Benita phỏng đoán. Bà thích Lisa, nhưng cô không phải là người Basque và không theo Công giáo, có nghĩa là Louie không thể làm lễ cưới ‘ở nhà thờ’. Dù sao thì Louie đã ly hôn và bởi thế cũng không thể cưới ‘ở nhà thờ’. Benita không lo lắng cho Louie. Louie sẽ ổn. Nhưng Nick thì khác. Bà lo cho Nick. Bà luôn như vậy. Và bây giờ ‘con nhỏ đó’ đã trở về nên bà càng lo lắng hơn nữa.

Benita thù ghét tất cả những người mang họ Shaw. Bà chủ yếu ghét Henry do cách ông ta đối xử với bà và con trai nhưng bà cũng ghét ‘con nhỏ đó’ và mẹ của nó. Hồi trước, bà thường thấy Delaney phô trương trong những bộ đồ xa xỉ trong khi Benita phải vá những chiếc áo rẻ tiền của Louie để lại cho Nick. Delaney có xe đạp mới và đồ chơi đắt tiền trong khi Nick không có xe đạp và phải chơi đồ chơi cũ. Và trong khi bà thấy Delaney có nhiều thứ hơn nhu cầu một đứa con gái nhỏ, thì bà cũng nhìn lại con trai mình, với đôi vai thẳng đầy kiêu hãnh, cảm luôn hát cao. Một gã đàn ông trẻ con khắc kỷ. Và mỗi lần bà thấy con trai mình giả vờ như chuyện đó không hề hấn gì, trái tim bà lại tan nát thêm một chút. Mỗi lần thấy con trai mình nhìn con nhỏ đó, bà càng trở nên cay nghiệt.

Benita tự hào về cả hai đứa con trai và bà đều yêu quý chúng như nhau. Nhưng Nick thì lại khác Louie. Nick rất nhạy cảm.

Bà nhìn đứa con trai nhỏ đang ngồi bên kia bàn. Nick luôn luôn làm bà phiền muộn.